

1

ג א = וידבר יהוה אל משה לאמר: שלח לך אנשים וחקרו את ארץ
 כנען אשר אני נתן לך וישראל איש אחד אחד למטה אבותיו
 משלחו כל נשיא בהם: וישלח אתם משה ממדבר פארן עליו
 יהוה כלם אנשים ראשי בני ישראל תמה: וישלח אתם משה
 לתור את ארץ כנען ויאמר אליהם עליו זה בנגב ועליהם את ההר:
 וראיתם את הארץ מה היא ואת העם הישב עליה החזק הוא
 הרפה המעט הוא אסיר: ומה הארץ אשר הוא יושב בה הטובה
 היא או רעה ומה הערים אשר הוא יושב בהן הערים חומות
 במבצרים: ומה הארץ השמנה היא או רזה ויגשבה על אסיר
 ויתחננה וילקחם מקרי הארץ והמים ויביאו בבור ענבים:
 וישבו מתור הארץ מקץ ארבעים יום:
 ויבאו ויבאו אל משה ואל אהרן ואל כל עדת בני ישראל אל
 מדבר פארן קדשה וישבו אותם דבר ואת כל העדה ויבאו
 את פני הארץ: ויספרו לו ויאמרו בננו אל הארץ אשר שלחתנו
 כח וגם זאת חלב ודבש הוא וזה פריה: אפס כי יעו העם הישב בארץ
 כט והערים בצורות גדולות מאד וגם ילדי הענק ראינו שם: עמלק
 יושב בארץ הנגב והחמי ותיבוס ויבוס יושב בהר והקנעני יושב
 ל על הים ועל גדת הירדן: ויהם כלם את העם אל משה ויאמר עליהם
 לא נעלה ונרשנו אתה כי יוכל נזכר לה: והאנשים אשר עלו עמו
 לב אמרו לא נוכל לעלות אל העם כי יוכל נזכר לה: והאנשים אשר עלו עמו
 הארץ אשר מרנו אתה אל בני ישראל ויאמר הארץ אשר עברנו
 בה לתור אותה ארץ אכלת יושביה הוא וכל העם אשר ראינו
 ג בחוכה אנשי מדות: ושם ראינו את הנפילים בני
 ד א ונקי בעינינו קנזים וכן היינו בעיניהם: ומשא כל העדה נתנו
 ב את קולם ויבכו העם בלילה ההוא: ויבנו על משה ואל אהרן
 כל בני ישראל ויאמרו אליהם כל העדה לוי מתנו בארץ מצרים
 ג או במדבר הזה לוי מתנו: ולמה יהוה מביא אותנו אל הארץ הזאת
 לנפול בחרב נשינו ונפנו יהיו לבנו הלווא טוב לנו שוב מצרימה:
 ד ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה: ויפל משה ואהרן
 ו על פניהם לפני כל קהל עדת בני ישראל: ויהושע בן נון וכלב
 ז בן יוסף מן התרים את הארץ קרעו בגדיהם: ויאמרו אל כל
 עדת בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אותה טובה
 ה הארץ מאד מאד:

כח כג

2

ונסע מחרב ונלך את כל המדבר הגדול
 והנורא והוא אשר ראיתם בדרך הר האמרי כאשר צוה יהוה
 כ א עלינו ונבא עד קדש ברנע: ואמר אליהם באמת עד הנה
 טא האמרי אשר יהוה עלינו נתן לנו: ראה נלך ונלך את הארץ
 את הארץ עלה רש כאשר דבר יהוה אליהם: ואל תיראו
 כב ואל תחת: ומקרבנו אליהם כלכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו
 ויחקרו לנו את הארץ וישבו אתנו דבר את הדרך אשר נעלה:
 כג בה זאת הערים אשר נבא אליהן: ויטב בעיני הדבר ואקח מכם
 כד שנים עשר אנשים איש אחד לשבט: ויפנו ויעלו ההר ויבאו עד
 טה גחל אשכול ויגדלו אותה: ויחזו בהם מפני הארץ ויורדו אליה
 וישבו אתנו דבר ויאמרו טובה הארץ אשר יהוה עלינו נתן לנו:
 כו ולא אביהם לעלות וממרו את פני יהוה אליהם: ותרצנו באהליהם
 ותאמרו בשנאת יהוה אלנו הוצאנו מארץ מצרים לתת אתנו ביד
 טח האמרי להשמידנו: אנה ונחננו עליהם אחינו המסו את לבבנו
 לאמר עם גדול ורם משנו ערים גדולות ויבצורו בשמים וגם בני
 כז ענקים ראינו שם: ואמר אליהם לא תעזבו ולא תיראו מהם: יהוה
 א אלהיכם החלך לפניכם הוא ילחם לכם ויכבד אתכם וישלח אתכם
 לב במצרים לביצרים: ובמדבר אשר ראיתם אשר נשאל יהוה אליהם
 לב כאשר יסא איש את בנו בכל הדרך אשר הלכתם עד באכם
 ג עד המקום הזה: ובמדבר הזה אינכם מאמינים ביהוה אלהיכם: ו
 ג ההלך לפניכם בדרך לתור לכם מקום לחנכם באש ולילה
 לראתכם בדרך אשר מלכיה ויבנו יום:

כח כג

(כ) אמר הכוזרי:

שלח לך, לדעתך, אני איני מצוה
 לך, אם תרצה שלח, לפי שבאו ישראל ואמרו: נשלחה אנשים
 לפנינו (דברים א כב) כמה שנאמר: ותקרבון אלי כלכם וגו'
 (שם), ומשה נמלך בשכינה, אמר: אני אמרתי להם שהיא
 טובה, שנאמר: אעלה אתכם מעני מצרים וגו' (שמות ג יז),
 חייהם שאני נותן להם מקום לטעות בדברי מרגלים למען לא
 יירשנה.

כח כג

4

(כג) ויטב בעיני הדבר, בעיני ולא בעיני המקום. ואם בעיני
 משה היה טוב, למה אמרה בתוכחות, משל לאדם שאומר
 לחברו: מכור לי חמורך זה, אמר לו: הן. נותנו אתה לי לנסיון,
 אמר לו: הן. בהרים ובגבעות, אמר לו: הן. כיון שראה שאין
 מעכבו כלום אמר הלוקח בלבו: בטוח הוא זה שלא אמצא
 בו מום, מיד אמר לו: טול מעותיך איני מנסהו. מעתה: אף
 אני הודיתי לדבריכם שמה תחזור בכך כשתראו שאיני מעכב,
 ואתם לא חזרתם בכך. ואקח מכם, מן הברורים שבכם, מן
 המסולתים שבכם. שנים עשר אנשים איש אחד לשבט, מגיד
 שלא היה שבט לוי עמהם.

כח כג

5

ובשלח יהוה אתכם כ
 מקדש ברנע לאמר עלו ורשו את הארץ אשר נתתי לכם וממרו
 את פני יהוה אלהיכם ולא האמנתם לו ולא שמעתם בקולי:

כח כג

6

ויצא אלו החוצה ויאמר הכוזרי השלימה וספר הכוזרים אם
 תוכל לספר אתם ויאמר לו כה יהיה ורצה: והאמן ביהוה ויחשבה
 לו צדקה: ויאמר אליו אני יהוה אשר הוצאתיך מארץ מצרים
 לתת לך את הארץ הזאת לרשתה:

כח כג

6

ויצא אלו החוצה ויאמר הכוזרי השלימה וספר הכוזרים אם
 תוכל לספר אתם ויאמר לו כה יהיה ורצה: והאמן ביהוה ויחשבה
 לו צדקה: ויאמר אליו אני יהוה אשר הוצאתיך מארץ מצרים
 לתת לך את הארץ הזאת לרשתה:

כח כג

7

צדקה, הקדוש ברוך הוא חשבה לאברם לזכות ולצדקה על
 האמנה שהאמין בו.

כח כג

8

רבי ושמתי
 בתיצונו כי הנני בא ושכנתי בתוךך נאם יהוה: ונלך גוים רבים
 אל יהוה ביום ההוא והיו לי לעם ושכנתי בתוךך וידעת כי יהוה
 צבאות שלי יאמר: ונלך יהוה את יהודה ויחלוק על אדמת הקדש
 ובתוך צד בירושלים:

כח כג

9

אם כן הלא עובר אמה על מצוה המצוה לפי תורתך אם אינה עולה
 אל המקום. והוא ואינה עושהו בית טיף ומותה, אם כי אמה
 אומרי: ויחם על ציון כי היא בית טיף ומותה, אם כי אמה
 לשכן שם. ולולא הנה לארץ הזאת בלתי אם יתרון זה, שהתמידה בה
 השכינה, במשך חלק שנה, מן הראוי הנה כי תפספסה הנפשות לעלות
 אליה למען תודבקנה בה - כאשר יקרה אותנו ביחסנו אנו אל מקומות
 הצדיקים והנביאים, על אחת כמה וכמה בהיותה שער השמים,
 דבר אשר הספיקו עליו כל האמות:

